MARIANNA DE-BUSS

JESENIAS

Město šílenců

Jesenias
Město šílenců

Marianna De-Buss

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání
a 151.eknihu v edici Solis
Autor © Marianna De-Buss
Redakce a korektura: Eva Slavíková
Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka a grafika v režii autorky
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-77-6 (epub)
978-80-88525-78-3 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace

Město Jesenias je v plamenech. Píše se rok 2045 a v troskách lidské civilizace nastolila tvrdou diktaturu Milice. Hlad, rozpad morálky a nespravedlivé rozsudky vyženou zoufalé obyvatele do ulic.

Vůdkyně povstalců Viktorie padne do léčky přímo uprostřed rozběsněného davu. Jejím věznitelem se stává Derek, elitní voják, od kterého nelze čekat milost. Místo rozkazu k popravě však přichází nepochopitelná zrada: Derek ji zachrání a oba se ocitají na útěku do mrtvé krajiny pouště a skal.

Hnutí odporu se formuje k závěrečné bitvě a čas neúprosně běží. Existuje ještě naděje na nový začátek, nebo je lidstvo odsouzeno k zániku kvůli vlastním chybám?

Strhující dystopický román o odvaze, zakázané lásce a přežití…

PROLOG

Vše se nám rozpadalo před očima a přírodní katastrofy Zem přetvářely dle svého a proti naší vůli. Měli jsme se semknout, přestat se Zemí bojovat a začít ji chránit. Namísto toho jsme stáli proti ní a proti sobě navzájem. Pokud po nás přijde další generace, ať se poučí z našeho selhání.

Země je kvůli nám rozervána na kusy a my jen taktak přežíváme z mála – z toho, co zbylo, kvůli holému zápasu o přežití, zatímco všechno kolem umírá. A my se nechtěli stát součástí této smrti. Postupně jsme pochopili, že jsme pro Zemi jako kobylky. Vrhli jsme se na vše a zničili to. Že jsme jako zhoubný virus, který ji zabíjí. Ale nedokázali jsme přestat.

A v tomto světě jsme rozpoutali válku mezi sebou. Jaká ironie. Namísto toho, abychom se naučili chránit to, co zbylo, jsme neustále brali a přitom zápasili jeden s druhým.

Stále jsme věřili, že tohle jednou skončí. Nastolí se nový řád a my budeme žít v míru. A to nejen jeden s druhým, ale společně pro tento svět a Matku Zemi. Věřili jsme, že opět najdeme rovnováhu.

Víra nám dávala sílu k boji a sílu přežít. Mír nemohl přijít bez války, ale válka stále plodila jen násilí. Kde hledat schůdnou cestu? Poučili jsme se z minulosti, kdy vláda padla, a doufali jsme ve zdárnou budoucnost.

Blížil se okamžik, na který jsme celých pět let čekali. Závěrečná bitva. Dvě slova, která jsme toužili slyšet už tak dlouho… Naskytla se nám jedinečná šance na úspěch. Vše se mohlo pomalu vrátit do normálu dříve, než by příroda a svět řekli definitivně dost.

Rena

Troufám si tvrdit, že si šanci zasloužíme, abychom napravili to, co lidé způsobili, pokud to však ještě napravit lze… (Rena)

Matce Zemi stříháte vlasy, když kácíte deštné pralesy.
Činíte jí nezhojitelné jizvy, když stavíte silnice a dálnice.
Vaši železní ptáci prořezávají oblohu a prší, když pršet nemá.
Zimu jste oteplili.
Nastal veliký chaos, ale nikdo neslyší, jak moc se zlobí…

Náčelník Seattle

1. Demonstrace

„Až zemře poslední strom a poslední řeka bude otrávená
A poslední ryba bude chycená,
Až potom si uvědomíme, že peněz se nenajíme.“

Náčelník Seattle 1854

Dav jako rozběsněné stádo nikde nezačínal a nebral konce. Se vztekem naplněnou tváří tvořil každý člověk součást této nespokojené masy. V hukotu a křiku brala směr, ubírající se ke kopci Mount Evile.

Ulice se brzy stala nepřehlednou. Rozzuření obyvatelé vykřikovali: „Chceme lepší zákony!“ „Doživotí! Dejte mu doživotí!“ Mávali transparenty. Nesouhlasili s rozsudkem vyneseným nad dvaatřicetiletým mužem.

Obětí se stala jeho matka. Dvouletý trest brali občané jako výsměch celé společnosti. Proto tohoto dne vzali ulice Jeseniasu útokem.

Polil ji benzínem a zapálil ji. Když se jí podařilo uhasit oheň ve sněhu, ubil ji. Příčina jeho chování nebyla objasněna. Drogy? Alkohol? Pravda zůstala utajena, včetně jeho jména. Rozsudek padl anonymně. Nic z toho nemělo vyjít na povrch.

Lidé neměli v úmyslu pouze křičet. Chtěli konat. Vitrínou obchodu cosi proletělo. Zvuk roztříštěného skla splýval s křikem davu. Ti, kteří byli poblíž, se snažili krýt před odlétávajícím sklem. Ke slovu přišly i dlažební kostky. Házeli je po těžkooděncích, kteří měli rozlícený dav potlačit. Cílem však nebyli jen oni. Lidé neviděli jinou možnost, jak uklidnit svůj vztek a projevit odpor, než v likvidaci všeho, co jim přišlo pod ruku.

S baseballovými pálkami se vrhali na auta a s pokřikem po nich skákali. Vzduchem létaly dělobuchy, zápalné lahve, hořely odpadkové koše, kontejnery a vozidla. Z hořících budov vybíhali vyděšení lidé. Ve snaze civilistů i policie rozbouřený dav potlačit propukaly pouliční bitky.

Nebáli se ničeho. Dopadení? Trest? Zbití těžkooděnci? Pár ran navíc od civilistů? Jejich mysl se zatměla. Měli vztek, chtěli spravedlnost, nezajímaly je následky. Tak se zanedlouho hlouček demonstrantů s druhou skupinou chodců utkal v přímém boji.

Pochodující dav vše ničil. Jiní využívali chaosu k rabování.

Tento den byl nemilosrdnou ukázkou toho, co dokážou vyburcovat zákony stojící proti zdravé veřejnosti. Všeobecně zde bylo buřičství na

denním pořádku.

Rozpadající se město bylo odrazem dekadence. Z domů s vymlácenými okny opadávala omítka. Vítr si pohrával s odpadky coby symbol rozkladu jak společnosti, tak systému. Pytle s odpadem se povalovaly kolem popelnic, kde je trhali hladoví divocí psi hledající zbytky. Větší polovinu obyvatelstva tvořila ta nejzašlejší spodina. Jejich vzhled poukazoval na velmi tvrdé podmínky – v poklesku morální spravedlnosti a soudnosti vládních složek.

Kdo se včas neukryl před demonstranty, na vlastní kůži pocítil, jakou mají sílu. Hnacím motorem byla jejich nelibost, kvůli které, bez studu a hanby nad spouští, jaká za nimi zůstává, pochodovali městem. Všelijak se snažili dát najevo svou sílu. Celý ten obraz dění a úpadku dokreslovaly polorozbořené domy, trčící bez střech do chladné oblohy bez slunce.

Milice doufala, že dnešní obzvláště mrazivý den demonstranty zažene. Jejich odhodlání však bylo silnější než vliv počasí. Byli bezmezně přesvědčeni o svém boji za správnou věc a spravedlnost. Jenomže co tahle slova znamenala ve světě, kde se podporují tvrdé diktatury, korupce, bezpráví, a vláda monarchie?

Milice se nezabývala jejich protesty. S vědomím vlastní moci si nepřipouštěla ohrožení. Je zde řídící silou. Oni se musí podřídit jí.

Ano, ve své podstatě. Ale reálně? Dnes jich je víc než jindy. Protesty jsou četnější. Milice si může namlouvat, co chce. Realita je trochu jiná.

Odstřelovači se přemístili do nejvyšších pater sídla. Čekali na povel, kdy mohou pálit do davu. Vůdce, který měl hlavní slovo, stál opodál, ruce za zády, s tvrdým výrazem ve vráscité tváři.

Opovržlivě shlížel na dav ženoucí se kopcem k jejich hlavní bráně.

„Ta nicotná spodina!“ syčel skrze zuby a oči mu plály vztekem. „Kde berou tu drzost?!“ V této větě zaznělo ještě i cosi mimo pohrdání. Bude se na jejich vzdor odpovídat střelbou? Nebo jen v tichosti přihlížet, protože stejně nezmůžou nic? Zůstanou vzbouřenci za branami nebo proniknou dovnitř? Byl obezřetný. Jeho soustředěný pohled to neskrýval.

Amadory

„Pošleme tam oddíl Milice?“ zeptal se muž, který přistoupil k hlavě tohoto státu; hrdému symbolu mocnosti.

Voják se snažil o nenápadné pohyby. Snad vlivem obav z jeho reakce? Vůdcův ledový pohled byl vtažen do davu, jehož křik se vznášel do výšky vojenské budovy. Voják a monarcha hleděli stejným směrem.

„Ještě je čas,“ konstatoval hrubým hlasem. Na jeho stařičké tváři se nepohnula neklidem ani jediná vráska. Povislé rty se mu zavlnily do otrávené grimasy. Zúžené oči arogantně vyhlížely z obličeje pozvolna vysychajícího stářím.

„I kdyby dorazili až k našemu sídlu, nedostanou se přes brány a odstřelovače,“ promlouval monotónním hlasem, jako by mluvil spíše sám k sobě.

„Ale co když ano?!“ projevil vojín své obavy. „Je jich moc! Naše bezpečnost může být narušena!“

„Tato budova nebyla nadarmo postavena na místě, kde stojí!“ nechal se slyšet vůdce. „Zaručuje to její nedobytnost!“

„Ale Amadory!“ překvapeně vykřikl. „Je na čase vyslat stráž! Je třeba chránit obyvatelstvo!“ snažil se ho Noel přesvědčit o správnosti svého úsudku. Na starém muži ale nebyla znát jakákoli změna názoru.

Pro tuto chvíli nemínil cokoli dělat. O to méně měl v plánu dav potlačit už jen pro bezpečí civilistů, natož pak pro to jejich – vojáků v usedlosti. Pravdou bylo, že první věc ho nezajímala, s tou druhou si dával načas.

Noelovi se nedostalo odpovědi. Rozhodl se raději mlčet a ostrým pohledem sledoval celý nesourodý zástup.

Amadory, ukotvený u okna, si uchovával svou strnulou a suverénní pozici. V rozkročném postoji založil ruce na břiše a sledoval postup davu.

Neviděl ji, ale byl přesvědčen, že mezi nimi je. Nezapomínal na její odhodlání a vzpurnost, díky které je schopna mu čelit. Je silná, vzdorovitá, bojovná. Přestože ji nikdo neviděl od doby, co po ní zahájili pátrání, dokázal si ji mezi těmi lidmi představit.

„Amadory," oslovil ho s povzdechem Noel. „Proč odmítáte zavolat oddíl Milice? Nemůžeme mít vhodnější chvíli je rozprášit!"

„Řekl jsem ne!" vyštěkl a ohnal se po něm. Jeho silné prsty mu navzdory pokročilému věku vší silou vztekle tiskly hrdlo, až dokud z něj nevyprchával vztek. Mladému Noelovi chyběla odvaha mu vzdorovat.

Do půli těla vystrčil vojáka z okna. Byl vyděšený a rudnul, zatímco vůdce mu zlostně syčel do ucha: „Když tě teď shodím, komu budeš scházet? Jsi neschopný tupec!"

V pudu sebezáchovy máchal rukama, vyděšen vědomím, co je pod ním.

Amadory se od něj nakonec odtáhl.

„Pusťte mě!" zasyčel zoufale Noel, paradoxně až ve chvíli, kdy držení ochablo. Zachrčel a držel se za hrdlo. Upadl na kolena, lapajíce po dechu.

Amadory zaburácel: „Ehrrr, nestojíš mi za to, abych si tvou krví špinil ruce!"

Vrazil do Noela, až se střetl se zdí, a posměšně protáhl rty.

Opět se zahleděl do hemžících se lidí. Změť nespokojeného lidu byla horlivá. Postupovali, povzbuzováni halekáním ostatních, s nimiž tvořili jednotnou masu. Právě té byla součástí i ona…

Nadzdvihla hlavu, krytou kapucí, aby s nenávistí krátce pohlédla k hradbám. Ano, měla obavy, že ji poznají. Ale k tomu, proč zde byla, měla pádný důvod.

Rovný nos jí pomyslně půlil obličej, s velkýma hnědýma očima po stranách. Zpod kapuce jí vyklouzávaly nesouměrné prameny rusých vlasů, vlnící se pod lopatky. Mladá tvář patřila dívce, která čelila tomu největšímu protivníkovi vůbec.

Vést lidi za spravedlností už nebyl její úkol. Přesto se v její mysli rodily různé myšlenky. Vrhnout se na ně? Části z nich se zbavit? Přesně takto by to udělala. Jenomže vše se musí promyslet. Nejsou přípustné chyby ani zkratkovité jednání. A tento dav jí už dávno není podřízený. Je jen jeho součástí. Nikdo ho nevede, neorganizuje. Proto není pro Milici nebezpečný.

Nemohla veřejně vystoupit, přesto se dál snažila obhajovat spravedlnost. Ale tohle nebyl ten hlavní důvod, který ji dnes vtáhl do ulic, přičemž riskovala dopadení. Chtěla se přičinit, aby vrah byl řádně potrestán.

Nehodlala se smířit s myšlenkou, že někdo zabil člověka, který jí byl nejbližší, a že trest byl až absurdní.

Protestovala kvůli vrahovi, který je zároveň jejím bratrem. Jejich otec slouží v čele Milice; díky němu dostal Edward tak nízký trest. Určitě s ním něco zamýšlí. Byla plně odhodlaná na vše přijít. Zatím pro její lepší pocit měla postačit účast na demonstraci.

Noel s Amadorym zaslechli čísi příchod. Vojín, doposud otřesený násilným chováním svého vůdce, schváceně seděl na podlaze. Vyplašeně se ohlédl, zatímco s vůdcem nic nepohnulo.

Sebevědomým krokem, v naleštěných těžkých botách, k nim přicházel vysoký černovlasý muž kolem třiceti let. S hlavou ležérně přikloněnou na stranu se zastavil v rozkročném postoji. Jeho zelené oči působily mrazivě. Silné paže nechal svěšené podél těla, mírně ohnuté v loktech. Na sobě měl vínově červený kabátec, lemovaný zelenými proužky. Na zádech se mu kovovými cvočky leskl nápis *Bojuji za svého vůdce*.

Příslušníci Milice nosili vlasy hladce upravené. On je však měl po stranách na krátko vystříhané, jen v samém středu byly delší a učesané na bok. Byla to jedna ze známek jeho rebelie.

„Amadory, Derek přišel," vykoktal Noel a neobratně se postavil. Využil příležitosti a zmizel vůdci z očí. Věděl, že teď bude mít plno práce s tím, aby Dereka, kterého si nechal zavolat, donutil splnit jeho požadavky.

Noel proběhl kolem Dereka, který na něj nijak nereagoval. Jen zúženýma očima sledoval vůdce, jak stojí u pootevřeného okna.

„Když vidím, jak rychle postupují, říkám si, proč je trochu nepostrašit," zasmál se suše stařík. Skrýval snad obavy? Strach?

„To pro mě znamená co?" zahřměl svým přirozeně hrubým hlasem, bez známek zájmu.

„Než ti odpovím, chci ti připomenout, že pokud nebudeš plnit moje rozkazy, budeš potrestán."

„Řekněte, co po mně chcete," vyštěkl nevrle. V hlase si nedokázal odepřít nevoli.

„Vyžaduji poslušnost!" křikl vůdce. Pohled neodtrhával od davu.

Mluvil na Dereka a stál k němu zády. Tím mu naznačoval opovržení. Vojáka to ale nepohoršovalo. Jeho postoj k němu byl totiž obdobný.

„Vidíš, jaký máme obrovský vliv na lidi, kterým vládnu? Všichni se nás bojí, a proto jsou v ulicích," ušklíbl se pohrdavě Amadory. „Chci," řekl důrazně, otočil se a na okamžik se odmlčel, jeho výhružný pohled padl

přímo na vojáka, „abys svolal skupinu a vyšel s ní k branám. Pokud se někdo pokusí vniknout dovnitř, zastřelte ho! Ale zatím se mezi ně nevrhejte!“

Derekovi zaškubaly koutky úst. Počítal s tím, že velitel si jeho poslušnost ověří. Neřekl nic. Na vzdor nebylo ani pomyšlení – svůj úsudek musel zapřít. S odporem se zašklebil a vydal se plnit rozkazy.

Seběhl schody pokryté vínovým kobercem. Skupince třiceti mužů předal instrukce a vydal se k branám. Tam se setkali s rozlíceným davem.

Derek otevřel vysoké dveře z dubového masivu s vyřezávanými ornamenty. Na chvíli se zastavil. S očima široce otevřenýma hleděl před sebe. Za mřížemi lidé křičeli v masivním shluku, zatímco jeho ozbrojená jednotka mířila k bráně.

V tom halekání, které zaplnilo nádvoří, ho na okamžik napadlo, že by se toho neúčastnil. Mohl by se vysvléct z armádního kabátce? Stát se součástí davu? Odejít pryč a už v této neoficiální válce s civilisty nefigurovat? Ne pro zbabělost, ale kvůli svému přesvědčení. Vidina tvrdého trestu nebo přímé smrti mu však nedovolila ustoupit. Proto raději následoval svoji jednotku, pro kterou byl v této chvíli nejvyšším nadřízeným.

Demonstranty pohled na ozbrojené vojáky pobouřil. Vrhali se na bránu a divoce s ní lomcovali.

„Pusťte nás dovnitř!“ ozývalo se ze všech stran. „My vám ukážeme spravedlnost!“

Nedostalo se jim reakce, přestože skupina vojáků se vzteku a síly masy najednou začala obávat. Při pohledu na lidi zapírající se do mříží a vykřikující hanlivé urážky jim tuhla krev v žilách. Co když se jim povede přes brány proniknout?

Civilisté pochopili, že s nimi nikdo mluvit nebude. Proto se uchýlili k ještě větší agresi. Nastal chaos. S křikem házeli, čím mohli. Jejich vztek pramenil nejen z bizarního trestu, ale rovněž z vládního útlaku. Chtěli se mermomocí dostat dovnitř a nastolit vlastní pořádky. Rozčíleně se proplétali mezi sebou. Vyskakovali na bránu, přitom pokřikovali výhružná slova.

„Vpadněte na ty bastardy!“

„Zastřelte ty hajzly!“ ozval se jiný. Krátce nato přišla ohlušující rána.

Řetěz, který spojoval křídla železné brány, povolil. Mříže byly strženy. Jako divoká voda vylitá ze břehů se rozeběhli po nádvoří. S touto

situací vojáci nepočítali. Moment strachu vystřídal tvrdý moment zaskočení.

Viktorie cítila, že ji dav strhává. Nemohla uhnout, nemohla zastavit. Vzpírala se, hledala skuliny. Za žádnou cenu nesměla projít branou. Jenomže lidé ji přese všechno tlačili vpřed.

Milice se je snažila zatlačit obušky. Stříleli do davu. Nedali se tím však zastrašit.

„Posily! Pošlete posily!“ snažil se jeden z vojáků na Derekův rozkaz přivolat pomoc vysílačkou.

Vojáci nevěřili, že by brána mohla být zbořena. Byla jich proto jen hrstka. Dav si byl vědom své přesily, a proto neohroženě postupoval. Nyní to byli oni, obyvatelé města Jeseniasu, kdo převzal vládu nad situací.

„Dereku!“ volal na přítele Glorián. „To nezvládneme!“ Držel v rukou obušek a odháněl jím od sebe hlouček lidí. Ti ho v kruhu obstoupili. Hledali vhodnou příležitost, aby se na něj vrhli.

Derek se v nepřehledném davu pokoušel najít přítele, který ho volal. Sám přitom zápasil s jedním z rebelů, který ho silnými pažemi zezadu uchopil kolem ramen. Voják se vymrštil a zátylkem ho udeřil do nosu. Muž ho pustil, a když mu Derek vrazil pěstí, vyplivnul krev. Kopem do hrudi ho zneškodnil, pak se vydal na pomoc Gloriánovi.

„Je tady!“ křikl horlivě jeden z vojáků. „Viktorie! Zadržte ji!“

Tohle zvolání v sobě neslo obrovskou sílu. Všichni věděli, co to znamená. Navzdory všudypřítomnému rachotu střelby a křiku se zvolání neztratilo v dechberoucím dění. Doneslo se k uším i jí samotné.

Zahájili po ní pátrání. Vidina odměny visela ve vzduchu.

Viktorie se proplétala mezi hemžícími se lidmi. Chtěla věřit, že ji nedostihnou. Krev jí divoce pumpovala v žilách, tvář zalil ledový pot. V dalším momentě zaslechla, jak na ni někdo hlasitě upozorňuje. Prodírala se s ještě větší vervou. Každého, kdo jí odmítal ustoupit, trefila loktem.

Pokoušela se zjistit, kterým směrem vojáci postupují. Přes dav však nemohla vidět do dálky.

Derek se s obuškem tvrdě pustil do lidí, kteří Gloriána obstoupili. Následně vystřelil do vzduchu, v naději, že výhružný zvuk lidi odežene. Marně. Bylo jim to jedno.

Glorián se k němu postavil zády, a tak jeden kryl druhého. Kolem nich se utvořil ani ne metrový kruh.

„Táhněte!“ křikl Derek varovně. Zbraní pro změnu namířil na ně. Pak znovu vystřelil do prázdna. „Nebudu to opakovat! Rozejděte se!“ vykřikl. Měl přitom nepříčetný výraz. Lidé se konečně rozprchli.

„Gloriáne!“ zahalekal Derek. „Nastartuj Jeep! Musíme je rozehnat!“

Glorián přikývl. Vyběhl po štěrkové cestě. Mezitím Derek bezhlavě pokračoval v rozhánění davu, dokud ho nespolknul.

***

Viktorie se přece jen dostala na okraj masy. Doufala, že teď bude mít možnost útěku a následného úkrytu, než celý chaos utichne.

Jenže v následujícím okamžiku stanula tváří v tvář černovlasému vojákovi, zatímco za ním probíhal boj. Jeho chladné zelené oči, působící v chmurné tváři plné tvrdých rysů zcela bezcitně, přitáhly její pohled. Cítila, že jí bude nanejvýš tvrdým protivníkem.

Posbírala veškerou odvahu a rázným pohledem dávala najevo odhodlání se mu postavit.

Derek přesně věděl, na koho se dívá. V nelítostných zelených očích se objevila podivná jiskra.

Zatímco se v ní přel strach s kuráží, on působil neprůstřelně. Jeho přivřené oči s nelibým šklebem naznačovaly, že nezná slitování. Byl na první pohled naprosto odměřený a chladný.

Natáhl po ní ruku. Přihrbila se a snažila se uskočit. Surově ji drapnul za zápěstí. Na tváři se jí objevil výraz bolesti, současně ale i vzdoru. Její pěst mu zasáhla čelist.

Zdálo se, že to s vojákem nic neudělalo. Jen se kysele zašklebil. Instinktivně napřáhl ruku. Viktorie sebou škubla. V posledním okamžiku si to ale rozmyslel a neudeřil ji.

Za jejího nesouhlasného výkřiku s ní silně smýkl. Pak mávnul na Gloriána. Jeep se prudce stočil k nim, zastavil a stáhlo se okýnko.

„Viktorie?! Ty máš Viktorii?!“ zahalekal užasle. „Amadory bude mít radost!“

Derek neodpověděl. Zastrčil si zbraň do pouzdra a otevřel dveře vozu. Do vzpírající se dívky strčil. Pak ji zamknul v kabině. Její nesouhlasný povyk ignoroval.

„Jeď s ní pryč!“ znělo přímým rozkazem.

„Co? Jak jako pryč?!“

Pro Derekovo jednání neměl přirozeně pochopení. Jeho počin mu přišel scestný. „Vždyť je to Viktorie! Musíme ji předat vůdci!“

„Řekl jsem, ať jedeš pryč!“ naléhal na něj bez vysvětlení.

„Jestli se o tom někdo dozví, odneseme to oba!“ upozornil ho. „Mám rozkazy od velitele!“

„V téhle chvíli, Gloriáne, jsem tvůj velitel já!“ řekl tvrdě a dvakrát udeřil dlaní do dveří – znamení řidiči, aby se rozjel.

„Tak tomuhle vážně nerozumím.“ Glorián s posměškem zavrtěl hlavou.

„Vítej ve světě chaosu,“ pronesl Derek ironicky. Díval se, jak Glorián odjíždí.

Viktorie z jejich krátkého rozhovoru nic neslyšela, ale instinktivně čekala, že se co nevidět ocitne ve vládní usedlosti.

Přidržela se madla za balancování při vratké jízdě. Obdélníkovým oknem se dívala ven. Před ním se drali lidé v nikde nekončícím hlučném zástupu, skrze nějž se řidič snažil projet. Hledala brány pevnosti, ale odtud je vidět nemohla. Podle postupujícího davu si uvědomila, že jedou opačným směrem. Nerozuměla tomu. Kam ji tedy veze, když ne k sídlu Milice?

Glorián byl z jednání Dereka zmaten. A ani tomu rozumět nemohl. Existovaly věci, o kterých jeho přítel s nikým nemluvil. Měl k tomu své důvody. Věděl, že by byl nepochopen, ke všemu i potrestán. Vlastní názor se netoleroval. Vzdor se potlačoval. Takový byl jejich svět.

Glorián vypustil veškeré otázky pokládající sobě samotnému. Místo toho zapřemýšlel, kam vlastně jede. Když opomenul úvahy nad tím, že dělá něco, co ví, že by neměl, myšlenky se začaly ubírat k tomu, aby měl vše rychle za sebou. Dívku vysadí a vrátí se obratem zpět. Jenže – kde se jí má zbavit?

Stíhala ji celá země Gulonska za ohrožování státu a vlastizradu, jak znělo původní obvinění. Dívku, která mu sedí v autě a on ji neveze vůdci, ale pomáhá jí v útěku. Ironie ho přemohla do úsměvu.

Přemýšlel, jestli se nemá vrátit, ale nakonec to neudělal. Dereka měl rád. Nechtěl ho zklamat.

„Hej!“ křikla Viktorie. „Pusť mě ven! Hned!“

„Nejsi zrovna v pozici, kdy bys mi mohla poroučet,“ připomněl jí tvrdým hlasem. S rozvahou se věnoval řízení po opuštěné prašné cestě.

Od davu se vzdálili. Kolem se rozprostírala tichá, dávno mrtvá krajina pouště a skal. Nad nimi se rozléhala pochmurně šedá obloha, coby jeden z němých svědků přetvoření Země současně s jejím vykořisťováním.

„Je mi jedno, jaký máš rozkazy! Chci ven! Pokud mě neposlechneš, máš se na co těšit, až se z tohohle podělanýho auta dostanu!“ křičela rozzuřeně a přitom mlátila pěstí do stěny.

„Uklidni se! Vím dobře, co jsi zač. Div se, nebo třeba ne – nevezu tě Milici,“ řekl.

Jeho slova byla doprovázena – pro ni skrytou – ironickou grimasou. Připadal si na jednu stranu hloupě. Na tu druhou se v duchu modlil, aby se zpráva o jeho činu neroznesla usedlostí.

„Ale!“ vykřikla v pochybách. „Voják Milice mě neveze k Milici! Tenhle svět se fakt zbláznil!“ žertovala. Pak se přece jen zarazila: „Nerozumím tomu. Kam teda jedeme?!“

„Dostal jsem rozkaz!“ obhajoval se Glorián, přitom si urovnal krátké rozježené blond vlasy z čela. Nevěděl, jak jí odpovědět, aby před ní nevypadal jako hlupák, vzhledem k – na první pohled – nelogičnosti situace za posledních asi patnáct minut. Výraznýma hnědýma očima se na dívku podíval do zpětného zrcátka. Přes uzoučké zasíťované okýnko, které je oddělovalo, spatřil její tvář. Doposud ji viděl pouze na fotografii.

Připadala mu hezká. Říkal si, jestli právě to není důvodem Derekova rozhodnutí.

Glorián z jejího výrazu usoudil, že mu přirozeně nevěří ani slovo. Jak by taky mohla? Vždyť byli nepřátelé na život a na smrt.

„Jaký jiný rozkaz jsi mohl dostat než ten, abys mě předal Milici nebo zabil?“ otázala se tvrdě. Její výraz prozrazoval pochyby o všem, co jí říká.

„Nerozumím tomu, proč Derek chtěl, abych tě odvezl pryč,“ zamumlal. „Jinak bych tě už předával Amadorymu. Vy se snad s Derekem znáte?“

„Nikdy jsem ho neviděla. Ani nevím, o kom mluvíš!“ soptila.

Glorián praštil vztekle rukama do volantu. Celá situace pro něj byla čím dál méně snesitelná.

„To se mi snad jenom zdá!“ zakoulel očima. „Jenom mi řekni, kde ti mám zastavit! Ať už jsme od sebe co nejdál!“

Viktorie se ušklíbla.

„To celý je vtip, že?“

Jeep prudce zabrzdil.

„Ne, není. A teď vypadni!“

***

Teprve za dveřmi svého pokoje si Derek oddychl. Dav byl střelbou a vodními děly rozehnán, brány byly znovu zapečetěny. Nikdo z jeho jednotky nepřišel ke smrtelné úhoně. Alespoň na nějakou dobu by měl být klid, než budou znovu nuceni rozzlobené lidi potlačit, jak to jednou za čas situace vyžadovala. Věděl, že vzhledem k postojům monarchy a jeho zákonům to nebude dlouho trvat a střet opět vypukne.

Kabátec odložil na židli svého skromného pokoje, přestože by ho nejraději vhodil do ohně. Od Milice měl vše. Přístřeší, jídlo i přátele. Přesto se potýkal s obrovským odporem k ní.

Právě tady našel útočiště poté, co se od třinácti let potuloval ulicemi. Jeho rodiče spolu žili ve věčných sporech, v nichž hrál roli i alkohol. Neustále mu dávali najevo, že je doma jen na obtíž. Aby se ho zbavili, posílali ho k muži matčiny sestry; jeho strýci. Všude rozkřikovali, že je to spratek a jsou na něj krátcí.

Jeho rodiče o tom nevěděli, ale strýc ho učil a nutil krást. To nezůstalo bez odezvy. Brzy ho čekal nástup do nápravného zařízení pro mladistvé.

Od mládí byl vzdorovitý, a druzí v něm tyto vlastnosti jen utvrzovali. Do zařízení mu přišel dopis od matky. Napsala, že byl pro ni břemenem a je ráda, že se ho zbavila.

Derek začínal být niterně neklidný a vzteklý, až agresivní. Brzy se ukázalo, že to bude moci využít, až ho život odsoudí k existenci na ulici.

Zanedlouho přišel na to, jak se dostat z věznice. Při střídání hlídačů využil chaosu, když spustil poplašné zařízení. Na svobodu se dostal kanalizací.

Celkem se mu dařilo se o sebe postarat. Zařídil si malý skvot při okraji města, aby byl co nejméně na očích. Peníze si obstarával krádežemi. Zkušeností měl koneckonců spoustu, dokonce vděčil svému strýci, že ho to naučil.

Čtyři roky žil na ulici, kde se potýkal s gangy. Díky rvačkám se naučil bojovat. Jedl, co ukradl, nebo v lepším případě – co mu dal majitel bistra z toho, co ten den neprodal.

Jednoho dne procházel ospalý a hladový kolem vily Milice, kde se Amadory se svými bližními scházel dlouho předtím, než se dostal k moci. Na bráně si přečetl nápis *Milice – obrana vlasti.*

Položil špinavou ruku na chladné mříže. Vzhlédl k oknům, kde spatřil hrdě se tvářícího muže. Vešel dovnitř.

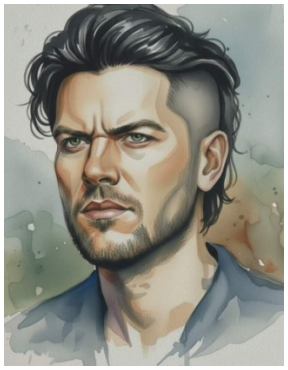
Netušil, co ho čeká, ale neměl co ztratit. Prošel těžkou bránou po vydlážděném chodníku ke dveřím. Tam na něj čekal starší muž v uniformě. Byla to uniforma, kterou Derek dodnes nosil…

Rozepnul si košili a padnul zády do postele, která pod ním zavrzala. Nábytek v jeho ubikaci byl skromný – úzká skříňka s jediným oblečením, které směl nosit – vínově rudá uniforma s bílou košilí. V rohu stál malý stůl s jednou židlí.

Už osmnáct let si denně přehrával vzpomínku na svůj příchod k Milici. Prošel by bránou, kdyby věděl, co ho čeká? Získal ale jistotu, že někam patří, i když zásady Milice nenáviděl. Nabízela prostředky k přežití a konec pouličních bitek a živoření. Zaplatil za to svobodou a vzdal se názoru. Bylo to málo, co dostal na oplátku?

Předešlá vláda parlamentu společně s prezidentem nastolila určité zákony. Ty byly sice postaveny různorodě, zajišťovaly však jakýsi chod, v některých případech byly dokonce prospěšné pro občany. Milice tyto zákony víceméně zachovala. Avšak její vláda se zaměřila na jakýsi druh totalitního systému. Tomu podřídila zákony nové, nebo minimálně jakési dodatky k těm původním. To zajišťovalo upevnění jejich nařízení, ovšem především s ohledem na své vlastní zájmy. Národ Gulonska se ubíral cestou úpadku. Milice pro tentokrát už ani nepředstírala, že by ji to zajímalo. Své postavení si chtěli udržet. Proto se uchýlili k ještě tvrdším praktikám.

Tušili nepokoje, a nadcházející čas to jen potvrdil. Bezpečí, nebo alespoň představy o něm, dosáhli v nejvyšším bodě města Jesenias, na kopci Mount Evile.

Derek

Strmý kopcovitý terén porůstaly husté, ale umírající lesy. Celou pevnost chránily hradby. Běžně nebylo možné se dostat dovnitř. V podkroví

hlídkovali odstřelovači, kolem budovy chodily stráže.

Vojsko Milice se neustále rozrůstalo. V době Derekova příchodu čítalo okolo tisíce vojáků. Tisíc vojáků, dříve tisíc dětí, které jejich rodiče sami přivedli k branám, sem bylo převezeno z dětských domovů nebo je okolnosti, podobně jako Dereka, přiměly se k Milici přidat.

Jednalo se samozřejmě i o dívky. Ty však Amadory jako vojáky odmítal. Byly pro něj podřadné, v jeho očích slabé a bezvýznamné.

Ale uplatnění jim našel. Staly se služebnými, pracovnicemi kuchyně, některé konkubínami vojáků.

U Milice se dbalo především na dobrý výcvik vojáků. Amadory odmítal praktické metody původního vojska. Chtěl vycvičit prvotřídní žoldáky.

Výcvik byl založen na metodě *odměna a trest*. Pokud voják splnil rozkaz, byl odměněn lepším jídlem, konkubínou nebo čímkoli jiným. Pokud se vzepřel, čekala ho samotka, bití, věznění a týrání. Poprava. A bezmála tímto vším si prošel i Derek.

Mhouřil oči. Cítil se ospale. Vychutnával si ticho a klid.

Pak někdo zběsile zabušil na dveře. Polekaně sebou trhnul.

„Kdo je tam?!“ vyštěkl podrážděně.

„Já, Noel!“ ozvalo se zpoza dveří, které se ostýchavě pootevřely.

„Co se děje?“ zaburácel Derek.

„Seběhni rychle do věznice! Glorián…“ řekl a konec věty se ztrácel kdesi na chodbě, v nejistotě, s jakou mu to oznamoval.

„Ksakru, co je s ním?!“

Vyskočil z postele. O přítele měl velký strach, obzvláště když padla zmínka o věznici. Pohotově si nazul boty.

„Mučí ho. Amadory zjistil, co jste udělali. To, že jste Viktorii odvezli, bude mít důsledky,“ upozornil ho chvějícím se hlasem, zatímco v Derekovi by se krve nedořezal.

„K čertu!“ vyjekl Derek a vyběhl z pokoje tak, jak byl. Košile mu vyčnívala z kalhot, u krku rozhalená, boty jen nazuté, nezašněrované, vlasy rozježené… Dveře nechal otevřené a prohnal se okolo Noela. Ten ho následoval. Prázdnou šedou chodbou se ozýval klapot jejich kanad.

„A řekl Glorián *ctěnému* panu Amadorymu, že to byl můj nápad? Já jsem vydal rozkaz strčit ji do auta!“ hučel po cestě.

„Samozřejmě!“ oznámil mu za pochodu. „I přesto Amadory zavelel, aby ho odvedli.“

„Takže mě Amadory bude trestat skrz někoho jinýho!“ vztekal se. Při chůzi si zapínal drobné knoflíčky košile.

„Glorián je odpovědný sám za sebe! Nemusel tě poslechnout!“ konfrontoval ho s pravdou Noel.

Na konci chodby se rozdělili. Derek zamířil ke kanceláři Amadoryho. Nenechal si to od Noela vymluvit. Stoupal po schodech. Noel se zastavil pod schodištěm a doprovázel ho pohledem.

Derek cítil, jak mu krční tepna vzteky škube pod kůží. Horkost se mu valila do hlavy. Bude mít význam žádat o jeho propuštění? Pokud Amadory někoho neposlechne, bude to samozřejmě on.

Bez klepání vpadnul dovnitř.

Amadory seděl za stolem nad pracovními lejstry. Laxně k němu zvedl pohled skrze obdélníkové brýle a ruka mu strnula při otáčení stránky. Jeho rty se zkřivily do samolibého úsměvu.

„Věděl jsem, že přijdeš,“ usmál se s klidem a odložil listy.

„Nechte si své jasnovidecké schopnosti,“ odsekl Derek, „a raději mi řekněte, co dělá Glorián ve vezení!“

„Koukám, že jsi poněkud rozčílený,“ konstatoval nevzrušeně Amadory. „A ty se divíš, když jste udělali, co jste udělali?“

„Prý vám řekl, že ten rozkaz dostal ode mě! Tak proč v té věznici nesedím já, ale on?!“ tázal se zuřivě.

Amadory se pobaveně zasmál.

„Už dávno jsem přišel na to, že bolest a uvěznění tě poslušnosti nenaučí! Tví přátelé – to je tvé zranitelné místo!“

„Co jste to za velitele, když trestáte ty, kteří nic neprovedli?!“ vyštěkl pobouřeně mladý voják a vyšel k veliteli o krok blíž. Vypadalo to, že mu chce dát ránu, ale neudělal to.

„Myslíš, že Glorián nic neprovedl?!“ rozohnil se Amadory. Zvedl se ze židle, aby tak Derekovi připomněl důležitost svého postavení. Když na to voják nic neřekl, Amadory pokračoval:

„Vydal jsem jasný celostátní rozkaz k jejímu dopadení! A ty ji necháš odvézt?! Vysmíváš se mi! To musí přestat!“

„Pro vás představuje nebezpečí! Pro lidi ale naději!“ vyštěkl horlivě.

„Ty si asi neuvědomuješ, na jaké straně stojíš,“ řekl Amadory zlostně. „Pokud by Milice padla, myslíš, že tebe by někdo z těch lidí ušetřil?“

„Mně nejde o sebe!“ zasyčel Derek.

Před očima se mu najednou přehrál dívčin vyjevený pohled, když ji proti její vůli strkal do Jeepu. Měla oči plné strachu, zároveň vzdoru. Zachránil ji. A vůbec toho nelitoval!

„Mně je jedno, o co ti jde! Nezáleží mi na tom, stejně jako mi nezáleží na tobě! Buď budeš poslouchat, nebo tě nechám zavřít až do konce života! A teď mi zmiz z očí!“ štěkl Amadory.

Derek zuřivě odfrkoval a vypochodoval z místnosti.

Ničeho nedocílil. Jeho slovo nic neznamenalo. Cítil se bezvýznamně.

Bude moci ještě nějak odporovat systému, když má slabá místa, o nichž velitel ví?

2. Setkání

Glorián vysadil dívku v místech, kde ztrácela vládu poušť a začínala civilizace. Pro Viktorii ideální. Na tomto rozhraní jejich společná cesta končila.

Když byla venku, nemohla si odpustit podezíravý pohled s obezřetností. Gloriánovu tvář, působící nezaujatě, nedokázala rozluštit. Samozřejmě mu byla vděčná. Její život teď ležel výhradně v jeho rukou. Přesto se na něj pohrdavě zašklebila, než se rozeběhla po písčité pěšině k městu. Voják se pobaveně ušklíbl, nasedl do auta a mířil zpět k pevnosti. Cesta k divadlu byla daleká, ale alespoň zůstane její úkryt utajen. Stáhla si kapuci do čela, aby ji v očích nedráždil déšť. Chvějící se zimou, ruce složila na prsou. Před očima si nesla obraz dnešního davu. Byla jich kvanta, ale nevěřila, že jejich akce přinese užitek. Zákony se nezmění, útlak nesleví, Edward nebude řádně potrestán… a vůdce se jim všem z výšky pevnosti směje.

Cítila se osamělá, opuštěná. Celých pět let bojovala s pocitem bezcennosti. Pocit smíření se dostavil vždy jen na chvíli. Pak nad jejími myšlenkami převzala slovo ona trpká melancholie. Zvedla hlavu. Stahující se mraky věstily dlouhý déšť. Cítila bolestivé kručení v žaludku. Hladová mířila na okraj města, kde stály jednoduché stánky s občerstvením. Sáhla si do kapsy pro peníze. Ulevilo se jí, že nebyla prázdná.

Zašla do prvního opuštěného domu, který potkala. Dřevěná chatrč stála hned u cesty jako jediný dům. Jeho okna bez skel připomínala prázdné oční důlky. Sešla z cesty a nakoukla do ní. Byla prázdná, i když i v tomto stavu by ji mohl leckdo obývat.

Z batohu vytáhla paruku. Smotala si své vlasy do drdolu a nasadila si ji. Její prameny rozházela kolem, aby umělé kadeře působily co nejpřirozeněji. Přetáhla si znovu kapuci.

Vydala se zpět na cestu. Tu a tam se ohlédla, zda ji nikdo nesleduje.

Konečně se před ní otevřely důvěrně známé uličky. Uviděla červenobílou plachtu stánků, které vykukovaly zpoza střech nízkých domků.

Prodejní stánky byly postaveny do kruhu na malém náměstíčku. Kolem hořely sudy s ohněm, u nichž se ohřívali kolemjdoucí. Nastávala tma a plápolající ohně vynikly v šerých odstínech večera.

Několik desítek lidí stálo ve skupinkách u sebe, v klidných tlumených hovorech. Tyto lidi vláda nebrala vážně a vyčlenila je jako tu nejpodřadnější vrstvu. Přesto pohled na ně působil jakýmsi klidem, podníceným přátelskou

až rodinnou atmosférou vzájemného respektu a sounáležitosti, kterých se jim jinde nedostávalo.

Na půl oka si je prohlížela, přitom se snažila na sebe nestrhávat pozornost.

Viděla lidi ve špinavých, odraných, a vzhledem k sychravému počasí sotva dostačujících šatech. Dýchali si do zmrzlých rukou a z úst jim vycházela pára. Někteří vlivem drsného života vypadali starší, než ve skutečnosti byli. Chodili neupravení a špinaví. Zde se na ně ale nikdo nedíval s opovržením jako jinde. Všichni byli na stejné úrovni zcela mizivé existence. Proto k sobě přistupovali přátelsky.

Viktorii se stáhlo srdce bolestí. Dívala se na lidi, kteří kdysi ještě důvěřovali jejímu úmyslu nastolit lepší vládu, ale místo toho klesli ještě níž. Měla pocit, že si všechny jejich výčitky zaslouží.

Většina z nich nemá práci. Jejich děti při potulkách městem škemrají namísto chození do školy. Po večerech kradou v obchodech, aby měli co jíst. Všechny výčitky nad tím, co se posledních pět let dělo, padaly nelítostně na její hlavu. Právě proto, pokud by ji někdo poznal, by ji předali Milici nebo by s ní na místě skoncovali.

Přistoupila k jednomu stánku a poprosila prodávajícího o kus chleba se sýrem a zeleninou.

„Stačí to?“ Rozpačitě se usmála a nastavila špinavou dlaň s drobnými.

Muž si vzal peníze a podal jí chleba. Zbytek peněz si zastrčila do kapsy džínsů, pak se hladově pustila do jídla. Postavila se k ohni, aby trochu usušila své mokré oblečení.

Poblíž stála žena v dlouhé sukni. Z rozevlátých vlasů si smotala drdol a svlékla si vytahaný svetr. Sklonila se ke svému zimou se třesoucímu dítěti a oblékla mu ho. Sama tak zůstala pouze v lehkém pleteném svršku. Viktorie usoudila, že vzhledem k tomu, že mrazivé počasí na večer nebylo nic nečekaného, to, co měli na sobě, bylo jejich jediným oblečením, o které se museli dokonce dělit, nehledě na velikost.

Viktorie dojedla a nastavila promrzlé ruce ohni. Oheň ji uklidňoval, plný žaludek budil dojem útěchy, byla mezi lidmi… alespoň pro teď se necítila tak osamělá.

Nějaký mladík se protlačil mezi ženami a natáhl ruce k plamenům vedle jejich.

I když byla myšlenkami jinde, přece si všimla prstenu volajícím po pozornosti. Byl nápadný silným černým křížem, jaký za dávných dob nosili

rytíři templářů. Tento se však lišil. Uprostřed měl vyrytou rudou hvězdu. Byl to znak Hnutí odporu.

Jordán

Překvapeně zvedla oči. Usmívala se na ni mladá tvář jejího dávného přítele. Bála se, že se nikdy už nesetkají, ani nevěděla, co se s ním stalo. Ale byl tu, byl živý! Jeho zelené oči se zaradovaly nad jejich setkáním. Mužova tvář zářila radostí.

Když mladík zjistil, že ho poznala, prsten stočil do dlaně, aby si ho nevšiml nikdo další.

„Jordáne!“

Padla mu kolem krku. Mladík ji objal v pase.

„Pojď!“

Vzal ji za ruku a vyvedl z davu, aby je nikdo při důvěrném hovoru neslyšel. Vždyť se neviděli takovou dobu! Rozhodně si měli co říct.

„Myslela jsem, že jsi bůhvíkde! Kde ses skrýval?“ tázala se ho dychtivě.

„Totéž jsem si myslel i já o tobě,“ pronesl s obavami a naklonil se k ní blíž, aby mohl mluvit ještě tišeji. „Našel jsem si skrýš v jednom sklepení. Dokonce mám i práci.“

„Jak je možné, že tě někdo zaměstnal? Každý by tě přece udal,“ pokračovala v tiché mluvě.

„Na to si právě snažím dávat pozor. Změnil jsem si vzhled a mám i falešné doklady.“

„Všimla jsem si. Ostříhal sis vlasy a obarvil je na hnědo. Taky styl oblečení je jiný, než co jsme nosili.“

„Ale poznala jsi mě,“ smál se šibalsky. „To znamená, že zase tak dokonalé maskování nemám.“

„Poznala jsem tě hlavně podle prstenu. A navíc – podle tvé tváře soudím, že na plastiku nezbyly peníze,“ vtipkovala.

„Nápodobně,“ podotkl. „Také jsem tě poznal hlavně podle tváře. Jak jinak, když nosíš paruku…“

„Víš, kde jsou ostatní?“ zeptala se ho s nadějí.

„Snažím se zůstat v utajení,“ řekl Jordán a projednou zvážněl. „Ale vzhledem k tomu, že se tu poslední dobou potuluje spousta našich, tak to moc nejde.“

„Počkej!“ vyjekla radostně, pak ale najednou ztišila hlas, aby je neprozradila. „Oni jsou tady?“

„Několik z nás, jak víš, pochytali. Kdo utekl, schoval se. Teď ale vycházejí ven a hledají jeden druhého! Chtějí se znovu spojit a doufají, že ještě žiješ, abys je mohla vést.“

„Nevzdávají se! To ráda slyším!“ řekla, v očích jiskřičky naděje. „Také jsem nad tím přemýšlela, ale mám obavy. Milice je velmi silná a je jich stále víc. Hnutí odporu by proti nim teď nemělo šanci. Navíc musím počkat, až se břehy trochu uklidní. Dneska jsem byla na demonstraci. Všichni o mně teď vědí.“

„O tvé matce jsem slyšel. Je mi to moc líto,“ řekl soucitně. „A ke všemu dostal ten hajzl zatraceně nízkej trest,“ odfrkl si.

Viktorii před očima proběhla myšlenka na matku. Tolik jí chyběla. Byla tím, kdo při ní vždy stál. Zatlačila slzu a mluvila dál. Snažila se, aby její hlas nezněl roztřeseně.

„Asi ho k něčemu potřebují. Proto chtějí, aby z vězení odešel co nejdříve.“

„Možná proto, že je Amadory jeho otec,“ konstatoval suše Jordán, který jako jediný věděl o jejich rodinných vztazích.

„Tím to není,“ zabručela nesouhlasně. „Amadory nemá k nikomu citové vazby. Vsadím se, že od něj něco chce.“

„No, i to by bylo možné…“

„Snad na to přijdeme. Ale teď mě trápí jiná věc a myslím, že tebe také,“ řekla. Chystala se projevit své aktuálnější myšlenky.

„A to je? Že by nedostatek peněz?“ hádal víceméně správně a lehce posměšným tónem parodoval jejich bídnou situaci.

„Přesně. Nevím, jak ty, ale já bych ráda měla zítra co jíst.“

„Souhlasím. Máš nápad? Ale pokud chceš, rád se s tebou podělím o to, co jsem sehnal.“

„Děkuji, Jordáne, ale přičiním se sama. Nápad mám. Ale nevím, jestli reálný.“

„Poslouchám,“ řekl a důležitě se napřímil.

„Kousek odtud je opuštěná čtvrť. Vím o pár obchodech, které možná ještě nikdo nevyraboval. Chci se tam podívat. Je tam i oblečení.“

„No, když vypustím, že by nás mohli chytit, tak to až tak špatný nápad není,“ řekl sarkasticky.

Viktorie nedbala jeho poznámky, byť v sobě nesla jistý kus pravdy.

„Až přestane pršet, vyrazíme. Kdy je na to vhodnější doba než v noci? A říkám to nerada, ale měl bys sundat ten prsten,“ zatvářila se naoko vážně a Jordán se povýšenecky usmál.

***

Derek sešel po kamenných schodech věznice. Bylo zde vlhko a chlad jako v jeskyni. Z úst mu vycházela pára. Prostorem znělo žbluňkání vody, která odkapávala ze stropu a stěn do kaluží.

Pod schodištěm zašel za roh. Spatřil Gloriána, připoutaného k židli před jednou z vězeňských cel. Oslňovalo ho kotoučovité světlo planoucí pochodně, jinak byl prostor ponořen do tmy. Byl v bezvědomí, hlavu svěšenou. Derek k němu poklekl a mírně s ním zatřepal, aby ho probral. Bez reakce. Zlehka se dotknul jeho tváře, na které se rýsovala krvavá podlitina.

Pak začal otevírat oči. Když Dereka poznal, s nakyslým šklebem se od něj odmítavě odvrátil. Derek ho chtěl odvázat, ale zjistil, že ho k židli poutají řetězy. Zoufale si povzdychl.

„Mrzí mě to,“ vysoukal ze sebe Derek s upřímností.

„Na to je docela pozdě,“ odvětil Glorián s dalším úšklebkem, který naznačoval, že i mluvit je pro něj bolestivé.

„Byl jsem za Amadorym. Snažil jsem se, aby tě propustil…“

„Neměl jsem tě poslechnout,“ řekl vyčítavě a otočil se k němu. Ve tváři byl zničený ranami, vyčerpáním a bezmocí.

Glorián

„Klidně bych si to s tebou vyměnil. Proto jsem šel za Amadorym. Jenže on mě chce trestat prostřednictvím jiných," povzdechl si a zoufalýma očima krátce zamířil ke stropu. „Kolik dní jsi dostal?"

„Čtrnáct tady. Plus týden na samotce. Můžeš mi vysvětlit, proč je ta holka pro tebe tak důležitá, že jsi tolik riskoval, až za to musel někdo zaplatit?"

Derek se mu rozhodl vše vysvětlit, v naději, že tak zmírní jeho vztek.

„Doteď jsem ji znal jen z fotky. Povedlo se jí sesadit tehdejší vládu; a já věřím, že se o to pokusí znovu."

„Vlastizrada je zločin, který se musí trestat! Co říkáš, nic nevysvětluje!"

„Mýlíš se," řekl Derek. „Chci totiž, aby to udělala znovu."

Glorián se hlasitě zasmál. „Uvědomuješ si, co by se s námi stalo, kdyby k tomu došlo? Lidi by nás na místě popravili. Nenávidí nás," připomněl mu, nyní bez výraznějších emocí.

„Ano," kývl Derek, „nenávidí. A mají k tomu důvody."

„Já na ty důvody kašlu. Pokud se mi ta holka ještě dostane pod ruce, zabiju ji," upozornil ho.

„Nenuť mě, abychom stáli proti sobě," řekl Derek výstražně. „Víš, že tě mám rád."

„Zvaž, jestli ti to za to stojí. A řeknu ti ještě něco. Pokud jsi chtěl konkubínu, mohl sis vybrat hezčí," zasmál se jízlivě Glorián a chvíli poté syknul bolestí, která mu sevřela čelist. „K čertu s těma chlapama! Bolí mě celé tělo!"

Pohled na přítele byl žalostný. Ale to byl zkrátka Derek – pykání je přijatelnější, pokud se pyká pro vyšší záměry.

„Vždyť o tohle nejde!" křiknul Derek a prudce vstal.

„Ne? A o co? Pochybuju, že by se jí podařilo Milici sesadit. Hnutí odporu rozprášili. Na ni je vypsaná tak vysoká odměna, že by ji udal každý. Navíc by neměli při boji šanci. Je to chudina bez znalostí boje, a hlavně beze zbraní. Naše jednotka je na špičkové úrovni! Tak co potom chceš?! Zauvažuj. Myslíš si, že má cenu kvůli nějaké couře skončit na mučidlech? Já si myslím, že ne.“

„I když ji neznám a nic k ní necítím, vím, že je důležitá…“

Glorián mu skočil do řeči: „Ty, Dereku, stejně jako já, necítíš nic k nikomu. Žijeme, jak žijeme. A ani bychom jinak žít nedokázali. Už jsme jako stroje. Prostě děláme svoji práci. Divím se, kde se v tobě bere soucit se životy lidí.“

„Já zase nechápu tebe,“ řekl, nyní s lítostí. Přehodil přes něj deku, kterou mu přinesl, a ze žaláře se vytratil.

***

Déšť ustal a jeho bubnování na plachty stánků utichlo. Na silnici se utvořila námraza a zvedl se vítr, který měl trvat po celou noc až do svítání.

„Už přestalo pršet,“ oznámila Jordánovi Viktorie. „Půjdeme!“

„Ty sis to nerozmyslela?“ zeptal se podiveně její společník.

Jen zavrtěla hlavou a nahodila dětský úsměv.

„Vykašli se na to,“ zabručel nesouhlasně. „Ještě nás chytí.“

„Potřebujeme něco k jídlu. Třeba zůstaly i nějaké peníze v pokladně,“ bránila Viktorie svůj záměr.

„Jak můžeš vědět, že to nikdo nevybral? Nechce se mi už nikam chodit, navíc v takové zimě!“

„Rozumím, ale něco tam určitě bude. Je to bokem od centra. Majitele zatkla Milice teprve před pár dny. Zařídila jsem se v divadle, takže to máme odtamtud blíž, než k tobě. Můžeš přespat u mě,“ dloubla do něj šibalsky loktem. V duchu se zaradovala, že jí konečně někdo bude dělat společnost.

„Dobrá,“ souhlasil neochotně.

Prokličkovali mezi lidmi houfujícími se u stánků a vyrazili podél neosvětlené silnice.

„Proč je tady taková tma?“ zeptal se Jordán spíše řečnicky. Klepal se zimou, proto se zachumlal do zvednutého límce bundy. Vlezlý chlad se však zahnat nedal.

„Pravděpodobně v této ulici nikdo neplatí za elektřinu,“ zavtipkovala a zadrkotala zuby. I jí byla značná zima.

„Podle mě jsou ta světla jednoduše rozbitá,“ dal se slyšet Jordán.

„Je ti zima. Proto jsi tak nevrlý. Počkej, až dorazíme do divadla. Shodou okolností už od jeho založení nese název Viktoriánské,“ zazubila se významně. „Tam se ohřejeme…“

***

Derek nebyl z těch, kdo by ponechali něco náhodě. Jako jeden s titulem brigádního generála měl s dalšími výše postavenými možnost přístupu prakticky po celé budově. Jako klíč mu posloužila vstupní karta.

Sešel několik schodů, které vedly z hlavní chodby v přízemí do sklepních prostor. Aby jimi mohl projít, protáhl kartu přístrojem na straně dveří. Ozval se bzučivý zvuk, dveře zajely do stěny. Pevným krokem a s naprostou samozřejmostí prošel dovnitř. Dveře se za pár vteřin usadily na svém místě.

Zahnul za roh. Prostorem zněl jeho pevný krok. Cestou míjel spoustu svých druhů, avšak jen někteří ho pozdravili.

Přátelské vztahy měl pouze s několika vojáky, především ze skupiny, kterou měl na starost. V občasných situacích se ho ale i oni stranili, což chápal. Souviselo to s jeho vzpíráním se Amadorymu. Všichni se báli trestu, protože se rychle rozkřiklo, že vůdce chce trestat ostatní kvůli Derekovi.

Vešel do jedné z kanceláří. U počítačů seděli dva vojáci. Ohlédli se, když zaslechli jeho příchod. Derek se rozkročmo postavil. Mlčky jim pokynul, aby místnost opustili. Ihned odešli.

Teď měl volnou cestu a nechtěl ztrácet čas. Nemohl riskovat, že mu někdo záměr překazí. Druhá příležitost by se nemusela naskytnout.

Sednul si k jednomu z počítačů a otevřel příslušný program. Prsty se rozkmitaly po klávesnici, aniž by se na ni díval. Během několika minut splnil to, kvůli čemu sem přišel. Překódovat program, kterému podléhal stroj na dekontaminaci vody, bylo jednoduché. Heslo nyní zná jen on; a nikomu ho neprozradí. To by pro něj mohlo v jistých případech znamenat záchranu. Nikdo se teď do programu nedostane a bez něj nepřipraví pitnou vodu. Jeho samolibý úsměv mu protáhl koutky rtů a oči zářily radostí z jeho malého vítězství.

***

Budovy, o které se nikdo nestaral, pustly a opadávala z nich omítka. Vymlácená okna a propadlé střechy působily jako jejich volání o pomoc. Nosné sloupy ležely poblíž kdysi honosných staveb a zarůstaly mechem. Kolem se povalovaly popadané cihly.

V dálce, daleko za městem, se táhlo úbočí zavalené odpadem. Tu a tam mrtvý strom vzpínal seschlé větve k mlhavému nebi. Tohle byl chmurný obraz připomínající boj přírody s lidstvem. Přitom své konání hrdě nazývali pokrokem. Ona, sice zlomená, ale stále držící vládu nad počasím, je trestala nehostinnými podmínkami.

Domy polykal čas a jejich majitelé je opouštěli. Kvůli nedostatku peněz a vzrůstajícím nájmům se stahovali do okrajových částí města.

Opuštěné úseky připomínaly kraj mrtvých. Dezolátní stav pokořil i silnice a cesty. Město umíralo a nikdo se tomu nesnažil zabránit.

Celou tu agonii smrti kraje polykala podivná směsice neprůhledné šedi. Obsahovala smog a odpadní látky, které se držely ve vzduchu. Vznikaly husté clony, kvůli kterým často nebylo ani za dne vidět na krok.

Jordán zabouchal na dveře.

„Kdo je ta holka, za kterou jdeme?“ chtěla vědět Viktorie, než vejdou dovnitř.

„Uvidíš. Je skvělá,“ ujišťoval ji Jordán a netrpělivě přešlapoval.

„Ten mráz začíná být vlezlý,“ komentovala rozmrzele počasí.

Na jejich tváře náhle dopadlo tlumené světlo vycházející z otevřených dveří. Viktoriin pohled se setkal se snědou dívkou. V očích obou žen byla zapsána nedůvěra.

Dívka ve dveřích přelétla pohledem z jednoho na druhého. Upravila si prameny havraních vlasů, které jí skučící vítr přiváděl do tváře, a řekla potemnělým hlasem: „Pojďte dál. Dnes je obzvláště chladná noc.“

Jordán vyběhnul po schůdcích dovnitř. Viktorie ho následovala. Vevnitř ji oslnilo příjemné světlo svíček a vůně petrolejových lamp prostupovala místnost.

Ve velké předsíni se v ruchu hemžila spousta lidí. Napadlo ji, že budovu zjevně obývá daleko víc lidí, než kolik je na takový prostor obvyklé. Co však bylo důležité – díky teplu znovu cítila své promrzlé končetiny.

„Omlouvám se za skromné světlo. Od minulého týdne nám odpojili elektřinu,“ vysvětlila a sejmula ze stolu petrolejku. Oba návštěvníci ji následovali za doprovodu kotouče světla lampy.

„V pořádku, Reno,“ řekl s klidem Jordán. Na svém skvotu postrádal spoustu běžných věcí. Elektřina byla pro něj přepych.

Zatímco je Rena vedla do svého pokojíku, Viktorie se rozhlížela. Zdejší obyvatelé si své osobní prostory oddělili pouze prostěradly, za kterými dělali všechny běžné úkony dne. Jedna žena si stlala postel, jiná o kus dál skládala prádlo schnoucí na několika krátkých šňůrách. Vedle hrála trojice mužů karty se stejnou samozřejmostí, s jakou matka o kousek dál převlékala dítě.

Vybavením těchto malých prostorů byl vždy malý stolek na pár osobních věcí, skříňka na uložení prádla a postel. Do prostoru se tak vtěsnalo i více postelí. Cestou míjeli i prostou kuchyňku a starou zašlou koupelnu, pro všechny obyvatele společnou.

„Čím topíte, Reno?“ chtěl vědět Jordán.

Dívka se za ním tajemně ohlédla.

„Čím myslíš?“

Pokrčil rameny.

„Nevím. Ale teplo tu máte.“

„V kamnech pálíme všechno, co najdeme venku.“

„Řekni mé přítelkyni, co je to za lidi dole v hale. A o vaší společnosti,“ vyzval ji.

„Většina z nich jsou bývalí zaměstnanci Science Corporation. Tak jako já,“ odpověděla. „Společnost pracuje v utajení už od doby svého založení. Studuje fyzikální a přírodní jevy, které momentálně na tomto světě probíhají. Zkoumá radikální změny, které nastaly za posledních pár let. Snaží se zjistit příčinu a zamezit zhoršení. Projekty se však zrušily a po propuštění jsme místo odstupného dostali tento dům.“

„Pokud se zabývá klimatem, tak by se jejich činnost neměla tajit,“ nechala se slyšet Viktorie. Rena pro to měla ale vysvětlení.

„Science Corporation spadá pod vládu. Její činnost financuje Milice. Vláda chce vše držet v tajnosti. Myslím, že proto, aby mohla všechny ovládat. Protože kdo se bojí, lépe poslouchá. Pojďte doleva,“ pokynula jim rukou na dlouhé chodbě v patře.

Jejich kroky zalévalo utěšující mléčné světlo petrolejky.

„Víš o klimatických změnách, které za poslední dobu proběhly na planetě?“ položila mu Rena možná trochu šibalskou otázku. Viktorie si všimla, že ji koutkem oka pozoruje.

„Samozřejmě, že ano, ale detailnější věci mi unikají.“

Rena jim otevřela místnost a vešla s petrolejkou do tmy. Ve středu malého pokojíku byl stůl bez židlí. Podél zdi stál starý nábytek, zapadaný prachem.

Na stolek odložila petrolejku a trojice se tam shromáždila. Rena na stůl rozprostřela mapu.

„V Gulonsku a ostatních státech, které patří do středního pásu," začala Rena s vysvětlováním a vše ukazovala na mapě, „se neskutečnou rychlostí střídají teploty z mínusu do plusu. Tyto změny ovlivňuje příchod dne a noci. Země jako Argentina, Brazílie a Spojené státy americké zmizely z mapy. Země se přetváří daleko rychleji než jindy.

K čemu se chci ale dostat… Předem musím říct, že to není ničím podložené. Nejspíš ale existuje místo, které je ještě neosídlené. Údajně tam nemají dosah ničivé elementy, se kterými se teď tady potýkáme. Naši vědci ho pojmenovali jako Grayův kontinent."

„Ale to není možné!" řekl Jordán nahlas, s pochybami, které byly zcela na místě. Nikdo nevěřil, že někde může být obyvatelná pevnina. „Vzduch a voda roznesou kontaminaci. Zamoření prostoru je nevyhnutelné."

„Tohle není nesmysl!" hájila se Rena. „Na tomhle byl postaven celý můj výzkum! Když se rozhlédneš, co vidíš? Nikde není skoro žádná zeleň! Kde bychom brali kyslík? Tohle je jeden z důvodů, proč věříme, že Grayův kontinent opravdu existuje!"

„I kdyby ano," připustil její tezi, „myslíš, že nám to k něčemu bude? Stejně se z tohohle města nedostaneme! Nemáme lodě. Ať už se tady bude dít cokoli, neunikneme tomu!"

„Je to poslední možnost záchrany a já se té naděje nevzdám. Co si o tom myslí tvoje kamarádka?" zeptala se, pohledem směřujíc k Viktorii.

„Tohle je vhodná chvíle na seznámení," řekl. „Reno, tohle je Viktorie."

Rena jí podala pravici a s vážným výrazem ji stiskla, Viktorie stejně tak.

„Ráda tě poznávám, Viktorie. Chci vám pomoct v úkolu, který jste před pěti lety nedotáhli tak úplně do konce. Pustíme se do práce společně. Spojíme tolik lidí, až bude náš počet srovnatelný s počtem členů Milice. Teď byste neměli šanci. Znovu by vás rozehnali."

„Jakým způsobem bys toho chtěla dosáhnout?" Viktoriina tvář byla tvrdá a bojovná. Byla otevřená tomu, o čem Rena začala mluvit.

„Zkontaktujeme skupiny s podobnými ideologiemi, jaké má Hnutí odporu. Věřím, že se k nám přidají…"

3. Vlci

Černá obloha byla temná, stejně jako usedlost Milice. Kolem hradeb se prohánět mrazivý vítr doprovázený ledovým deštěm.

Usedlost byla postavena v elegantním gotickém stylu s typickými vysokými okny a lomenými oblouky. Ze zašpičatělé střechy vystupovaly drobné věžičky. Na zploštělé střeše byly posazeny chrliče – děsivě působící monstra, do kterých se za silně deštivého počasí shromažďovala voda, již chrlili.

Boční strana pevnosti patřila břízkám a olším – jedinou zelení v okolí. Tato část působila poměrně optimisticky a klidně.

Vše obháněla mosazná brána se směsicí hadích ornamentů.

Navzdory tomu, co budova pro lidi nechvalně znamenala, byla skvostnou vizitkou svého tvůrce.

Vysoké klenuté stropy usedlosti připomínaly stropy v klášteře. Budova byla před více než čtyřmi sty lety obývána řádem Dominikánů.

Derek scházel z bílých mramorových schodů k jídelně, kde se všichni shromažďovali na večeři. Dole ho zastavil udýchaný Matello. S úsměvem poplácal Dereka po rameni.

„Děje se něco? Zříš radostí," zeptal se Derek znuděně.

„Aby taky ne," přitakal. „Dnes je tu večírek."

„Stalo se snad něco, o čem nevím?" pozdvihl obočí v překvapení.

„Kdyby tě slyšel vůdce, budeš čtyři dny za trest bez jídla," zabručel Matello. Jeho oči potemněly hněvem.

„Nic nového. Dál?" opřel se o pozlacené zábradlí schodiště a ruce složil na břiše.

„Amadory má přece narozeniny!" zahalekal významně Matello.

Derek se znechuceně ušklíbnul.

„No jo! Nepamatuju si věci, které nechci! A teď mě neotravuj! Půjdu se najíst někam, kde nebudu mít pocit na zvracení!" řekl a jemně Matella odstrčil.

„To tě ale budu muset zklamat," řekl vojín rázně.

Derek se k němu naklonil, oči vyvalené vztekem. Nesnášel, když mu někdo odporoval nebo mu něco nařizoval. „Co jsi to řekl?!"

„Amadory počítal s tvým protestem. Proto si tě vysloveně vyžádal. Pokud nepřijdeš, na čtrnáct dní si máš ustlat u civilů."

„K čertu s ním!" zaklel Derek.

Otočil se a rázoval znechuceně do jídelny. Stejně jako to byl rozkaz, byl to současně i vůdcův rozmar na vypíchnutí jeho vůdčího postu.

Ve dveřích nakrabatil nos, ale snažil se držet své emoce na uzdě. Všiml si, jak se přísedící hned podívali na něj. Nebylo se čemu divit. Pro některé byl vzorem morálky, pro jiné paradoxně symbolizoval její úpadek. Vše souviselo s tím, jak kdo hodnotil jeho postoj k vůdci.

Rozhodl se je ignorovat. Suverenitou kroků a pevným držením těla dával najevo, že ho jejich smýšlení neuráží.

Jízlivě se ušklíbnul, přitom pohodil hlavou, aby ho pramen vlasů nedráždil v oku. Prošel jídelnou k rautu, aby si na talíř nabral z nekonečného množství sýrů a uzenin. Poté ucítil ženskou vůni.

Pohled nasměroval k černé kožené sedačce ve velké kleci. Tam seděla skupinka děvčat oblečených do vyzývavých oblečků. Strnulost jejich tváří nesla známky obav.

Derek nepředstíral nezájem. On ho opravdu prožíval.

K obložené míse sýrů s uzeninami si přidal rohlíkové kuličky a nalil si černý čaj. Rozhlížel se po jídelně, dokud nenašel známou tvář. Pak k dotyčnému vyšel s úsměvem. Doufal, že alespoň on ho rozveselí, když už zde musí z nutnosti být.

„Můžu si přisednout, nebo budeš dál předstírat, že mě neznáš?“ popíchl ho a nahodil šibalskou grimasu. Čekal, jestli ho vyzve k přisednutí, nebo ho pošle pryč.

Glorián krátce zvedl pohled k němu a ubručeně řekl: „Koukám, že tě to tady baví stejně jako mě. A to celá ta sranda ani nezačala. Pořád jsem ti neodpustil, že jsem kvůli tobě seděl čtrnáct dní za katrem, i když mě zprostili samotky. Ale raději se tu posaď ty, než aby tu byl někdo z druhého oddílu,“ řekl.

Derekův přirozeně tvrdý pohled se obměkčil.

„Nemohu odolat tvému přívětivému pozvání,“ zvlnil rty v ironickém úsměvu a posadil se.

„Jsem rád, že jsem ti mohl udělat radost,“ zašklebil se Glorián.

„Koukám, že si nechali přivést nové konkubíny,“ pronesl naoko se zájmem.

„Amadory je slíbil podle zásluh,“ začal s vysvětlováním Glorián. „Matello je prý v popředí žebříčku. Nevím, čím si získal vůdcovy sympatie. Zajímá mě to asi stejně jako tebe. Vím ale, že neměl ženskou hezkých pár měsíců a je z toho nesvůj,“ ušklíbl se ironicky na závěr.

„Opravdu působivé,“ zakřenil se Derek. „Myslíš, že my jsme na tom seznamu taky?“

„Tebe snad zajímají?“ zvedl k němu Glorián udivený pohled.

„Ani v nejmenším. Já svůj limit vyčerpal!“ zasmál se Derek.

Jeho přítel nedokázal vyčíst, zda to myslí ironicky, nebo vážně.

„Já bych mohl pořád!“ usmíval se Glorián.

„Nemůžu říct, že to není dobré rozptýlení. Ale chtěl bych u toho i něco cítit. To se mi ještě nepovedlo.“

„Tak jí máš říct, ať použije víc parfému!“ parodoval to Glorián.

„Nechci tu sedět ani o minutu navíc,“ pronesl Derek sklesle s plnou pusou. Jeho pohled promlouval stejně.

„Neboj,“ snažil se ho uklidnit. „Až to půjde, vypaříme se odtud. Mě taky nezajímá žádná Amadoryho oslava.“

„Až bude zábava v plném proudu, nikdo si nevšimne, že jsme zmizeli.“

„Tiše,“ upozornil ho náhle Glorián. „Amadory vchází.“

„Jo. Jak bych si toho mohl nevšimnout…“ zašklebil se znuděně a pohledem zamířil k vůdci.

Ten, jako by věděl, kde jeho odpůrce sedí, se s ním ve vteřině střetl pohledem. Jeho naleštěné boty pyšně klapaly po parketách. Přestože byl starší, doslova z něj sálala síla doplněná o odhodlání a hrdost.

Derek sjel ležérně na židli a dával tím najevo, že odmítá salutovat jako ostatní. Glorián se postavil a zděšeně se na něj podíval, jak troufalým způsobem opět odmítá poslušnost.

„Okamžitě vstaň!“ zasyčel tlumeně. „Nebo se pár dní neuvidíme a pak tě nepoznám!“

Derek protočil oči v sloup. S odporem se zvednul.

Vůdce se soustředil převážně na něj. Jeho vrásky se pobaveně zavlnily. Pichlavé oči skrývaly výhrůžku.

Čtyři schody vedly k jeho stolu umístěnému na vyvýšeném místě. Zde mohl sedět pouze on se svými nejbližšími stoupenci – Noelem a Vollertem. Ten druhý řídil Amadoryho ochranku.

Vůdce se usadil po boku Vollerta. Ten pyšně pohodil hlavou, až se mu uvolnil pramínek černých vlasů ze skromného ohonu. Jeho zelené oči působily chladně a bezcitně. Přesně tak, jak to Amadory vyžadoval; Vollert takovým i byl. Proto se těšil jeho přízni.

Vollert

Vojáci se posadili, až když tak učinil jejich nejvyšší. Pokračovali v tlumených hovorech. Čekali, kdy jejich vůdce zahájí proslov.

„Málem jsem na toho potkana Vollerta zapomněl," pronesl bez nálady Derek. „Pokud vím, měl se usadit v pevnosti Marakesh. Co k čertu dělá tady?"

„Slaví velitelovy narozeniny," připomněl mu suše Glorián.

Derek se k němu otočil s pozvednutým obočím, což přimělo Gloriána mluvit o něco vážněji.

„Vollert v pevnosti byl. Snažil se uklidnit několikadenní menší nepokoje. Ale ony ‚romantické' večery trávil se mnou v mučírně," zakřenil se Glorián a semkl rty.

„Jo. Co bys taky čekal od bývalýho trestance, kterej se před kriminálem živil jako žoldák? Myslím, že Amadoryho pokyny se shodují s jeho kvalitami," dodal Derek s posměškem.

„To můžu naprosto potvrdit," souhlasil s ním Glorián. Jeho tvář zhyzděná podlitinami mluvila za vše.

Na výzvu Amadoryho se všichni ztišili.

„Vážení přátelé," pronesl hrdě."

Derek se zachichotal. Už jen toto oslovení mu připadalo komediální.

„Dnes mám narozeniny a rozhodl jsem se pro vás uspořádat zábavu. Zároveň bych chtěl poděkovat za akci, která zarazila demonstranty. Až na drobný nedostatek proběhla v pořádku a byl potrestán ten, kdo si to zasloužil." Vůdce se na malý okamžik odmlčel. Na mysli měl samozřejmě Gloriána. Pak pokračoval. „Na slavnostní tabuli je pro vás pohoštění, které nachystala naše dámská obsluha. Tímto je vyzývám, aby vešly do sálu!" zahalekal Amadory, jehož silný skřípavý hlas se nesl prostorem.

Dav zazněl skandujícím potleskem. Dveře vedle Amadoryho se otevřely a dolů začala scházet děvčata oblečená v tyrkysových oblečcích s třásněmi.

„Tak nevím,“ zašuškal Glorián, „jsou to konkubíny, nebo kuchařky?“

Derek vyprsknul smíchy, ale tento hlasitý projev se v potlesku ztratil. „Tady je to asi jedno a totéž.“

„Kurňa, jako by jim nestačily ty, který sedí v tý kleci.“

„Pravděpodobně nám chtěli rozšířit sortiment,“ pronesl znuděně Derek.

Dívky sešly k mužům a usadily se jim na klíně. Ti je přivítali pevným objetím a úsměvy.

„Tímto zahajuji oslavu. Pijte a oslavujte až do rána. Zítřek prohlašuji za volný den.“

Dav v povyku chválil svého nejvyššího. „Ano!“

„Dnešek je dnem zásluh!“

„Trest pro rebely! Odměna za věrnost vůdci!“ zvolal jeden a stiskl dívku v pase.

„Kdo si to zaslouží, ať slaví! Kdo ne, ať je potrestaný!“ pronesl druhý.

Derek s Gloriánem věděli, že mluví o jeho trestu ve vězení. Zpráva o tom, že skončil na mučidlech, se rychlostí blesku roznesla usedlostí.

Derek se nadzdvihnul a rozhlížel se pichlavě po sálu. Zrak klouzal z jednoho vojáka na druhého. Dívky na klíně se jim vlnily, alkohol tekl proudem. Všichni si bez zábran užívali radovánek, aniž by věděli, co se při demonstraci vlastně stalo. Amadory ovládal vše, dokonce i to, co si mysleli a čemu věřili. Celý pohled se Derekovi protivil.

Vstal. Všichni rázem ztichli. Jeho chování bylo neomalené a nežádané.

„Takže viníci byli potrestáni?!“ zahalekal Derek zuřivě. Vysoký strop rozlehlé místnosti nesl jeho hlas. S děsivě rozšířenýma očima sjížděl všechny káravým pohledem. „Máte někdo reálné ponětí, kdo a proč byl potrestán?!“

Amadory si kostrbatým výrazem zachovával hrdost. Sebevědomě vstal a urovnal si cípy tmavě modrého saka zdobeného žlutými peckami.

„Pochybuješ nad mým rozhodnutím?!“ spustil rozčíleně.

„Nikoli, vůdce,“ odfrknul si Derek. „Pochybuju nad rozhodnutím vás všech!“ otočil se a ukázal rukou do davu. „Já jsem ten viník, který měl sedět ve vězení! Glorián jen poslechnul můj rozkaz!“

„Zastáváš se ho, protože je to voják tvé jednotky, a hlavně tvůj přítel!“ zavolal na něj další muž.

„Zastávám se ho, protože nemíním tolerovat křivdu!“ zvolal rozzuřeně na adresu dotyčného.

„Dereku, mlč!“ sykl Glorián. „Nedělej to ještě horší!“

Vůdce zatím pomalu odcházel od stolu, v ruce držel stočený bič.

Zatímco se Derek dál naparoval a chrlil jednu jedovatou větu za druhou, ostatní vojáci jemu poblíž opouštěli svá místa, jakmile vůdce spatřili. Derek tam zůstal sám.

„Chcete to vědět?! Tak já vám to povím! Kvůli Derekovi nám Viktorie opět utekla!“ zvolal Amadory na celý prostor. Urputně se přibližoval ke svému odpůrci a probodával ho zuřivýma očima plnýma hořkého vzteku.

Sál vzplál údivem nad odhalenou pravdou.

„Já jsem váš nejvyšší! Já jsem ten, který vše řídí a vydává zákony! Vy se máte postarat, aby byly dodrženy!“

„A jak toho chcete docílit?! Tím, že budete vyvolávat v druhých strach, jen abyste si udržel pozici?!“

Tato slova byla pro vůdce poslední kapkou.

Vojáci se pozastavovali nad tím, co slyšeli. Jeho slova sice obsahovala značnou vervu, ale v jejich myslích byl zakódován jiný vzorec: Oni versus povstalci. Milice versus Hnutí odporu. Boj jednoho s druhým ústil v nutnost jedné skupiny zvítězit. Byla to běžná struktura přežití. Boj o moc znamenal zničení jiných. A vůdce pro ně byl ikonou přežití a udržení životních standardů. Nikdo si nedovolil ho veřejně zpochybňovat. Až na Dereka.

„Používáš velice silná slova, Dereku. Vyzkoušíme, jak moc máš silnou vůli necítit bolest!“ zasyčel rozzuřeně vůdce.

Bič zahvízdal prve o podlahu, poté o Derekův obličej. Ostatní vojáci se přikrčili k zemi. Derek sebou škubnul.

Pár vteřin ponechal tvář odvrácenou od většiny osazenstva, které bezhlesně strnulo. Uchovával si však dál dominantní postoj. Pak se podíval před sebe. Jeho tvrdý pohled se zabodával s odporem do vztekem zkalených očí vůdce. V této chvíli vnímali jen jeden druhého.

Přes jedno oko, zalité krví, se mu napříč tváří táhl rozšklebený šrám. Krev stékala po vojákově oblečení. Mlčel. Ale nebyla potřeba slov. Jeho rozběsněný pohled stačil.

Vojáci se v šoku dívali na celou dramatickou scénu. Věděli, že Derekovu zpupnost neudrží na uzdě nic, obzvláště ne člověk, kterým pohrdá. Mohl ho kdokoli ztrestat. Ponížit. Trýznit. Bolestivé tresty mu nekladly limity. Derek vždy jen čekal na vhodnou chvíli, kdy se opět vůdci postaví.

„Máš rád bolest, když o ni pořád tak usiluješ?“ zeptal se ho Amadory.

Tvrdými kroky přišel k němu. Rukojetí biče mu zajel pod bradu. Přiměl ho nadzvednout tvář, aby se mu zpříma díval do očí.

„Bolest,“ zopakoval po něm Derek, koutky úst mu cukaly odporem, „je něco, čím mě nejde ovládat.“

„Tak o tom se teď můžeme přesvědčit na vlastní oči,“ pronesl a pokýval na Vollerta.

Ten mu vyšel oddaně vstříc. Po jeho boku se pohupovala šavle s kroucenou rukojetí. Jeho přihrbené držení těla mu dodávalo zlostnější vzhled. Glorián se chytil za hlavu. Věděl, že už Derekovi nepomůže nikdo.

Vollert Dereka popadl za paži a vlekl ho bez odporu do středu sálu. Tam ho srazil k zemi ranou do zad. Přes trám přehodil lano.

V Derekově tváři nebylo znát ani stopy strachu. Nad tím se Vollert ale jen zasmál. Derek se nebál. Napadlo ho, že nepřijde nic, co by už nezažil, a nic, co by už nepřekonal. Jenže přese všechno to byl stále jen člověk.

Otočil ho k sobě čelem a provazem mu svázal ruce. Vytáhl ho nad zem. Vojáci začali skandovat:

„Potrestat!“

„Nerespektuje pána!“

„Nešetřete ho!“

Vollert se ohlédnul po Amadorym a ten mu poslal vzduchem svůj bič.

Derek silně oddychoval. Ať už pocítí cokoli, zakázal si vykřiknout.

Derek pocítil pálivou ránu, jakmile konec biče olízl jeho žebra. Druhý dopad biče na sebe nenechal dlouho čekat. Zavřel oči a v naprosté tichosti stáhnul tvář mučivou bolestí.

Vollert se s chutí a ze všech sil rozpřahoval. Jeho výraz prozrazoval uspokojení. Bič se dál svíjel vzduchem. Derek začínal prohýbat tělo bolestí.

Glorián, schoulený na zemi, si tiskl uši, aby pištění biče neslyšel. S každým úderem s ním soucitně trpěl a jen Bůh věděl, že teď mu vše odpustil.

Bič trhal Derekovo sako na cáry. Zvrátil hlavu. Nelítostná bolest mu napínala tělo jako luk. Pak se neubránil křiku, který zaplnil sál. Bolest se stala nesnesitelnou. Jeho výkřiky cloumaly každým, kdo byl přítomen.

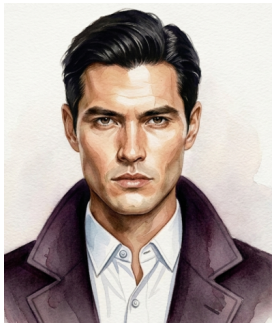
Derekovo vědomí sláblo. Vše vnímal v mlze, zvuk byl tlumený. Pak zavřel oči, zvrátil hlavu. Jeho niterným tužbám bylo vyhověno. Nic necítil. Vollertovy údery přicházely nazmar. Vyčerpaně bič odhodil a šavlí provaz odseknul.

„Odvézt!“ přikázal Noelovi, když jeho nehybné tělo skončilo s hlasitou ránou na podlaze.

Sešel k němu a roztřeseným hlasem se ho zeptal: „A kam ho mám dát?“

„Nech ho za branami,“ odpověděl zlostným zasyčením.

„Ale… vždyť do rána zmrzne!“ zvolal Noel. „Anebo dostane šok a umře!“

Noel

Vollert ho odstrčil. „Jdi k čertu, ty slabochu!“

Pomalu obcházel kolem vojáků sedících mlčky na svých místech. Vypadali, jako by se báli i pohnout.

„Vidíte to? Karikatury vojáků!“ ukazoval na Dereka a Noela. „Dá se tolerovat neuposlechnutí velitelova rozkazu?!“

Vollertův hlas byl silný a sebevědomý. Nemusel ani křičet, a přesto ho nikdo nepřeslechnul.

„Chci, abyste si z toho vzali ponaučení! Takto dopadne každý, kdo bude slabým článkem pro naši novodobou společnost!“

Po chvíli ticha vyděšené obecenstvo zajásalo.

Vollert se znovu otočil k Noelovi a zopakoval mu rozkaz. „Tohle není legrace, tohle je nařízení! Žádám, abys ho okamžitě nechal vynést!“

Noelovi se vyplnění nařízení příčilo, ale věděl, že nezbývá než uposlechnout. Styl, jakým Dereka potrestali, měl být ukázkový pro všechny, kdo by chtěli jednat podobně.

Spolu s dalším vojákem ho byli nuceni ponechat svému osudu u bran sídla. Ale nedalo jim to. Oblékli ho do teplého kabátu a doufali, že tak bude mít alespoň nějakou šanci…

***

Skrytá za záclonou zaprášeného okna kontrolovala Viktorie situaci. Může už ven? Muži v černých oděvech si dávali načas, než z ulice zmizeli. To byla její chvíle, kdy mohla vyjít z divadla. Až když byla policie pryč.

Slíbila Jordánovi schůzku. Popadla vlněný fialový kabát, malý kožený batůžek a nasadila si paruku s kapucí.

Seběhla po schodech z místnůstky, která kdysi sloužila jako kancelář ředitelky. Na schodišti visel obrovský obraz lesa, kde tančila dívka v modrých šatech okolo jelena. Na další oprýskané nástěnné malbě se proháněli po kopcích vlci. Z obrazů toho zde už moc nezbylo. Jen stropy se svými spletitými ornamenty ve vnitřku kopulí připomínaly slávu těchto zdí. Budova ze 17. století postupně chátrala, ale dál si uchovávala eleganci.

Používala zadní vchod, který byl stranou od frekventované silnice. Chtěla, aby divadlo působilo opuštěně. Zamkla za sebou a vyšla do tmavé sychravé ulice.

Po půlhodině dorazila na smluvené místo – k pouličním stánkům s občerstvením.

Jordán si dával načas. Chvíli čekání užitečně strávila u hrachové kaše s pečivem. Postavila se k lidem, kteří se u sudů ohřívali. Zachvěla se zimou. Přitáhla si kapuci a utáhla šálu. Už se blížil večer, nastupovalo šero. Teploty klesaly. Dívka si u plápolajícího ohně chvílemi hřála ruce, chvílemi hladově hltala.

„Viko!“ volal na ni z dálky její přítel. „Podívej, koho vedeme!“

Dívka se ohlédla a pátrala po hlase.

„Jordáne?“ oslovila ho, jakmile ho poznala. Protáhla se mezi lidmi. Sundala si kapuci, zpod které vyklouzly umělé kadeře.

„Kde jsi byl tak dlouho?“ vyčetla mu a šla po jeho boku pryč od stánků.

„Promiň za zpoždění. Ale podívej se!“ naparoval se pyšně.

Jeden muž z jejich skupiny stál u kohosi nehybného pod světlem lampy.

Viktorie si muže na zemi prohlížela. Tvář mu zakrývaly tmavé ulepené vlasy. Díky vínovému kabátci bylo jasné, o koho jde. Právě z toho důvodu se u ní neobjevila žádná lítost.

„Prašivý pes Milice!“ vykřikl Jordán jedovatě. Vzal ho na okamžik za vlasy a odplivnul si.

Krátký pohled do jeho tváře v ní vzbudil podivný dojem. Přišel jí povědomý.

Se zvláštním stínem v očích se podívala na své přátele, pak na zajatce. Oba její druzi na ni udiveně zírali, když si k němu klekla na vlhkou zem. Čekali, co řekne.

Ve vzpomínkách hledala jeho podobu. Oba muži sledovali, jak vojákovi odhrnuje vlasy, aby si prohlédla jeho tvář.

Náhle byla povalena na záda. Voják jí sednul na pánev a znehybnil jí jednu ruku. Tou volnou mu ihned střelila pěstí. Ale muž byl v takové agonii, že to zjevně ani necítil. V další chvíli se jí lesklá čepel tiskla ke krku. Zděšeně oddechovala. Oči vytřeštila na vojáka, který věrohodně až doposud vypadal spíše mrtvý než živý.

Její uvažování zastínil strach. *Byla to léčka*, pomyslela si a ani se nepohnula. Hleděli si vzájemně do očí. V těch jeho poznala zuřivost a běsnění – výraz zvířete se plně shodoval s momentálním stavem jeho přemýšlení.

Zavřela oči. Z jejích úst nevyšla hláska, jak jí strach svíral hrdlo. Vše se zdálo jako věčnost. Tu ukončil až mužský výkřik. Tlak z její hrudi zmizel. Prudce oddechovala a otevřela oči. Pohlédla do strany. Dostavila se úleva. Jordán vojáka držel za ramena, druhý mu svazoval ruce…

***

Posadila se venku k ohništi, aby z něj sundala rendlík s rýžovou kaší, až bude hotová. Pak bude čas rozdělat oheň v bývalém válečném bunkru, u kterého táboří. Ten se stal jedním z jejích úkrytů a místem, kde si nejčastěji smlouvali schůzky.

Seděla na kusu dřeva. Přes nohy si stáhla dlouhý svetr a kolena objala pažemi. Vydechovaný vzduch se srážel v páru. Houstnoucí mračna přiváděla večer. Na prochladlé zemi, kde se místy prodíraly lístky plané zeleně, se vytvořila krusta mrazu.

Viktorie vzhlédla od plamenů k zašedlým písčitým kopcům. Bez porostu to vypadalo, že vše kolem je mrtvé – bez života a bez pohybu. Nebe postrádalo barvu; bylo vybledlé a smutné. Vše do sebe hltala mlha s mrazivým vlhkem.

„Hej!“ volal k ní zajatec.

Viktorie se prudce ohlédla, až jí blond vlasy zavlály kolem tváře.

„Odvaž mě, prosím!“ Navzdory zdvořilému slovu to stále znělo jako rozkaz.

Šla za ním. Ne pro naléhání, ale proto, že chtěla. Bezpečná vzdálenost byla samozřejmostí. Jordán s Rickem odešli do města, sehnat něco k jídlu. Viktorii tu nechali, aby zajatce hlídala.

„Odvaž mě!“ zaúpěl varovně a škubnul sebou.

Viktorie zavrtěla hlavou. Rukama objala své paže. Po odchodu od ohniště se chvěla zimou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Jesenias: Město šílenců**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.